

til Regnskabet, nemlig Indenrigsministeren. Det er, hvad jeg har at bemærke til de stillede Vædringsforslag.

Th. Nielsen: Efter hvad den ærede Ordfører, det 10de kongevalgte Medlem, har gjort opmærksom paa, og hvad der ogsaa fremgaar af de stillede Vædringsforslag, er der egentlig kun een Vædring, hvorom vi ere uenige. Jeg kan med Hensyn til de andre Vædringer, som den ærede Ordfører omtalte, ganske henholde mig til den Begrundelse, han har givet paa Udvalgets Vegne. Det ser tilsyneladende meget lovende ud for dette Things Vedkommende, men Stillingen er ikke slet saa god, som den ved første Øiekast kunde synes, idet Mindretallet ikke kan erkjende, at Lovforslaget i det Hele har en saadan Skikelse, som det bør have. Der er jo adskillige Vædringer, som Mindretallet havde stillet op ved 2den Behandling, for hvilke vi fik et ret betydeligt Mindretal, men som dog ikke bleve vedtagne. Disse Vædringsforslag har Mindretallet ikke igjen villet opstille, fordi man indsaa, at det vilde være temmelig haabløst at gjøre det nu til 3die Behandling; men det betyder ikke i og for sig, at vi derfor finde Lovforslaget paa de Punkter, hvor vi tidligere havde stillet Vædringer, antageligt, det synes vi ingenlunde. Nævnlig maa vi da beklage, at de Vædringer, der vare stillede af et Mindretal, til § 17, ikke bleve vedtagne ved 2den Behandling, nemlig de Vædringer, der gik ud paa, at naar den, der var Medlem af Sygefakserne, blev syg og ikke længere kunde faae Hjælp, han da ikke skulde kastes over paa det offentlige Fattighæjsen. Der var i den Henseende stillet Vædringsforslag om, at Hjælpen fremdeles skulde udredes af Opholdscommunen i ligesaa lang Tid, som Sygefakserne skulde yde Hjælpen, og derefter skulde Forsørgelsescommunen træde til. Det forekom os at være saa billigt et Forslag, at jeg vil sige, at det endogsaa hører til dem, uden hvilke man ikke let vil kunne tænke sig, at Lovforslaget skulde vedtages. Jeg skal for Resten ikke komme ind paa de forfattede Vædringer, men berører dem blot for at tydeliggjøre vor Stilling. Fremdeles mene vi, at i § 14 maa Sygefakserne stilles saaledes, at de faae større Frihed til at indrette sig, som de ville. Ligeledes har jeg paa Mindretallets Vegne meget udførlig motiveret, at vi anse det for en absolut Nødvendighed, at selv om Kasserne have et mindre Antal Medlemmer, nemlig kun 30, skal der dog kunne ydes dem midlertidig Hjælp. Der er saaledes som sagt flere Vædringer, som vel fik et større Mindretal for

sig her i Thinget ved 2den Behandling, men dog ikke bleve vedtagne, og som Mindretallet fremdeles maa holde paa næsten nødvendig maa komme med, naar Lovforslaget skal naae sin Hensigt.

Jeg kommer nu til det Punkt, som Uenigheden her dreier sig om, nemlig Vædringsforslaget til § 9 under Nr. 2, hvortil slutter sig Vædringsforslaget under Nr. 6. Jeg gaar ligesom den ærede Ordfører ud fra, at naar Forslaget Nr. 2 vedtages, er det en Nødvendighed, at ogsaa Forslaget Nr. 6 vedtages, og Mindretallet vil derfor vistnok afholde sig fra at stemme over Nr. 6. Jeg skal for øvrigt gjerne erkjende, at Lovforslaget under sin Vandring heri Thinget er blevet betydelig forbedret paa flere Punkter. Jeg kan fremdeles erkjende, at Flertallet fra sit oprindeligt indtagne Standpunkt har i Vædringsforslaget Nr. 2 gjort en betydelig Indrømmelse, men paa den anden Side maa det ikke glemmes, at set fra Mindretallets Standpunkt et dette Forslag et Tilbagekridt fra, hvad der foreligger som vedtaget ved 2den Behandling. Smidler-tid kan man sige, at den principielle Forskjel, der var til Stede, egentlig nu er fuldt overvunden, idet Flertallet nu er gaaet ind paa, at der maa ydes Tilskud fra Statskassen og det vedvarende ydes Tilskud. Det er nu kun om Tilskudets Størrelse, at der er Uenighed. Flertallet har nu ikke gjort sit Forslag mere tiltalende for Mindretallet ved det Mellemstykke, det har indstødt om, at naar en Al- og Brændevinsstat vedtages, skal et Beløb deraf udredes til Sygefakserne. Det er jo udtalt, at vore Kolleger i et andet Udvalg ligesom ogsaa af mig ved 1ste Behandling af Lovforslag om en Al- og Brændevinsstat, at Mindretallet ikke i og for sig har Noget imod at gaa med til en Alstat og at bidrage til en Forhøjelse af Brændevinsstaten, skøndt vi principielt ere Modstandere af, at den indirekte Beskatning forhøies. Vi kunne derfor her — saaledes staar det for os — kun gaa med til denne Forhøjelse af de indirekte Statter, naar den benyttes til en Nedsættelse af andre indirekte Statter, det være sig den ene eller den anden. Det forekommer os derfor, at hvorledes Beløbet af Al- og Brændevinsstatens Forhøjelse skal anvendes, maa afgøres i Forbindelse med Toldloven. Vi kunne ikke erkjende, at det i og for sig er rigtigt, at de mindre Bemidlede, som jo dog i en meget væsentlig Grad maa udrede en saadan Al- og Brændevinsstat, derigjennem skulle hjælpe til deres egen Forsørgelse igjennem Sygefakser og Alderdomsforsørgelseskasser. Det forekommer os, at de